

арха¹, и извѣстиха на Александра че всичко бѣше благополучно, за то се възблагодари твърдѣ много за колкото чу за успѣхътъ на мореплуванието, та рѣши и самъ той съ една голѣма флота да плува по море, и да отиде до Ефрата², а послѣ като мине съ корабитѣ си по край Арабия, Ливия и прѣзъ Херкуловитѣ стѣлпове та да влезне въ вжтрѣшното море (Срѣдеземното), а различни кораби плуваха около Тампсакъ³, и се разговараха по между си корабленицитѣ и управителитѣ имъ, които бѣха дошли тамъ отъ различни мѣста. Но мжчнотийтѣ, които Александръ бѣ прѣтърпелъ въ расположението на станътъ си горѣ, т. е. въ влизанието въ Азия и въ Индия, и ранитѣ, които бѣше ги приелъ въ страната на Маллитѣ, и съкрушението на войската му, което бѣше станало твърдѣ много, направиха поданнитѣ му народи невѣрни къмъ избавлението му, и ги подбиди къмъ вѣстание, и тѣ бѣха подкупили още и Александровитѣ сатрапи; тѣй щото всичко клонеше къмъ смущение и прѣдрасждѣкъ. А същоврѣменно въ Македония, Олимбияда и Клеопатра бѣха направили вѣстание противъ Антипатра (главниятъ управителъ въ

1) При влизанието на Персийскій заливъ дойдоха при Александра.

2) Трѣбваше отъ Керманія да прѣмини прѣзъ Персія и Сусиана, а послѣ да стигни въ Вавилонъ, та по тойзи начинъ можеше да плува по море.

3) Градъ между Сирия и Месопотамія, надъ Ефрата.